

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδοὺς

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐ. Ἑλλάδι: πρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20.—Δι' συνδρομὰς ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταθίου, 6.

30 Ἰουλίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ
ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΙΚΟΥ
ἐπὶ Ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Ἐπὶ Τουρκοκρατίας (μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1821 ἔτους) ἡ Ἠπειρωτικὴ Ἑλλάς διηρέτο εἰς πέντε Σαντζακία, ὧν ἐν ἧτο τῆς Ναυπάκτου, περιέχον: τὸ Βενετικόν, τὰ Κράβδαρα, τὸ Ἀποκόρουον, τὸ Καρπενήσι, τὸν Δομοκόν, τὸ Πατραζήκι, μέρος τῆς Λοκρίδος τῶν Ὀζολῶν, κτλ. (βλ. Συλλογ. Α. Ζ. Μάμουκα, Τόμ. Δ', σελ. 257, 259, 329.).

Ὅτε τῇ 4 Νοεμβρίου 1821 συνήλθον εἰς Μεσολόγιον οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἀγρῶν, Μαλακασίου, Ἀσπροποτάμου, Σουλίου, Ἄρτης, Βάλτου, Βονίτισης, Ξηρομέρου, Βλοχῶ, Ζυγοῦ, Μεσολογγίου, Ἀνατολικοῦ, Βενετικοῦ, Κραβδάρων, Ἀποκόρου καὶ Καρπενησίου, ἀεσάστησαν ἑνεαμελῆ Γερουσίαν (Γερουσίαν τῆς Δουτικῆς Ἑλλάδος), διὰ τὴν ἀκυβέρνησιν τοῦ μέρους τῆς Ῥούμελης, τὸ λεγόμενον Δουτικῆς Ἑλλάδος, καὶ συγχρόνως ἔλεξαν πληρεξούσιος διὰ τὴν Ἀ' ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἑθνικὴν Συνέλευσιν » (Ἀδ. τῶ. Τόμ. Α', σελ. 23 καὶ Δ', σελ. 249.).

Κατὰ τὸν ΙΒ' νόμον τῆς 30 Ἀπριλίου 1822, περὶ τοῦ Διοικητικοῦ Ὄργανισμοῦ, τὸ Κράτος διηρέθη εἰς Ἐπαρχίας, ὧν μία ἦτο, καὶ ἡ τοῦ Βενετικοῦ καὶ Ἀποκόρου. Ἀὐτὸν τὸν νόμον ἐκύρωσε τῇ 16 Ἀπριλίου 1823 ἡ ἐν Ἀστρείῳ Β' Ἑθνικὴ Συνέλευσις, ἐν ἧ παρήσαν καὶ οἱ τῆς Ἐπαρχίας ταύτης ἀντιπρόσωποι (Ἀδ. τῶ. Τόμ. Γ', σελ. 60 καὶ ἐπόμεν.).

Εἰς τὴν ἐν Ἐπιδαύρῳ τὸ Β', κατὰ τὸ 1826 συγκροτηθεῖσαν, Ἑθνικὴν Συνέλευσιν ἡ ἠνωμένη Ἐπαρχία Ἀποκόρου καὶ Βενετικοῦ ἀπέστειλε τέσσαρας, ἀντὶ δύο, πληρεξούσιους, ἐξαίτησαμένη συνάμα καὶ τὴν τῆς Ἐπαρχίας διαίρεσιν, εἰς δύο χωριστάς—τὴν Ἀποκόρου καὶ τὴν Βενετικόν. Ἀλλ' ἡ Συνέλευσις, ἐν ταῖς συνεδριάσεσιν Α' καὶ Β' (6 καὶ 7 Ἀπριλίου 1826), παρέδωκεν τὸ ὑπόμνημα ὡς καὶ πρότερον, ἀντιπροσώπους τῆς Ἐπαρχίας. Τὸ δὲ περὶ τῆς διαίρεσεως ζήτημα «ἐμείνεν εἰς ἀεὶ ψῆφιν.» (Ἀδ. τῶ. Δ', σελ. 41 καὶ 55' καὶ Ε, σελ. 27.).

Ἐχομεν λοιπὸν Ἐπαρχίαν Βενετικὴν καὶ Ἀποκόρου.

ποκοῦρου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς τοῦ 1829 ἔτους, ὅτε διὰ συνθήκης (11 Ἀπριλίου) παρεδόθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ φρούριον τῆς Ναυπάκτου ὀλίγον δὲ μετὰ ταῦτα (τῇ 2 Μαΐου 1829) καὶ τὰ τοῦ Μεσολογγίου καὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ.

Κατὰ δὲ τὸν Αὐγουστον μῆνα τοῦ ἰδίου ἔτους, παρίστανται εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐπαρχίας Βενετικοῦ καὶ Ναυπάκτου (Ἀδ. τῶ. ΙΑ' σελ. 36) καὶ χωριστά, οἱ τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκόρου (Ἀδ. τῶ. σελ. 101-102).

Ἐκ τῶν ἑως ὧδε ἱστορικῶς ἐκτεθέντων ἐξάγεται, ὅτι: ἡ ἐποχὴ τῆς σφραγίδος, ἧς ὁ τύπος ἀνωθι παρετέθη, εἶναι ἡ κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1829 ἔτους, ὅτε δηλονότι ἡ Ναύπακτος ἀπέτελεσε μέρος τῆς Ἑλευθέρας Ἑλλάδος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουλίου 1879.

A. Z. M.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ'

Δ'

Φίλιπτα

Ἐσχάτως, ὅτε σὲ περιήγαγον εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον, ὅπου συναντῶνται ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων, πάντα τὰ ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγόντα καὶ λέγοντα, μίαν ἴσως ἔλλειψιν αὐτοῦ παρατήρησας, ὅτι οὐδὲν σοὶ εἶπον περὶ τῶν ἀφῶνων ἰχθύων καὶ ἐν γένει περὶ τῶν ἐνούδρων. Τούτου δὲ λόγος ἐστὶν ὅτι ταῦτα ἀλλαγῶ ἔχουσι τὴν ἐπίσημον διαίτην των. Ἴσως νομίσῃς ἐντὸς τῆς Σπραιῆς; Παντάσῃσιν ἄλλ' ὅπου ἡ ἀριστοκρατία καὶ τὸ μέγα ἐμπόριον, ὑπὸ τὰς Φιλύρας. Ἐκεῖ εἰσῆλθον εἰς οἰκίαν ἰδιωτικὴν, ἀνέβην συνήθη κλιμακα μαρμαρίνην, ἧτις οὐδόλως προανήγγελλεν ὅτι ἐμελλον γὰ ἰδῶ. Ἀλλ' ἡ κλιμαξὴ μὲ ἐφέρειν εἰς εὐρὺν διάδρομον, ἀνωθεν φωτιζόμενον, ὅπου ἐκατέρωθεν, ὀπίσω παχέων ὑέλων, διατιπῶνται οἱ φοβερῶτατοι ὄφεις, ὕδραι, δράκοντες, συσφιγκτῆρες ἢ κροταλίται, συνήθως ὁμῶς κοιμώμενοι, διότι δὲν ἔχουσι τί καλῆτερον τὰ κάμωσιν, ἢ ἐνίοτε νωθῶς σύροντες τὰς ὀγκώδεις τῶν ἔλικας, ἵνα συλλάβωσιν τὸν ἐπιπομένο μὴν ἢ τὸ ἐξἄλλον ἐκ φόβου στρουθίον, ὃ ὃ φύλαξ εἰσάγει εἰς τὸν θανατηφόρον κλωδόν, καὶ παραδίδει ὡς πρόγευμα εἰς τὴν ἀδρανῆ ὄρεξίν των.

Ἐκεῖθεν δὲ κατέβημεν εἰς μεγίστην στρουγγύλην αἴθουσαν, κατοικοιουμένην ὑπὸ μετοίκων τῶν ἄλλων ζωϊκῶν βασιλείων, ὑπὸ σπανίων πτηνῶν καὶ ἀεικινήτων πιθήλων. Ἐδῶ δὲ συνέδεσα

1. Ἰδε σελ. 149.